

שירים מתוך "אני ולא מלאך"
אלי אליהו
הוצאת הליקון, 2008

בלי הגה

מבעד שמשת המכונית העולם מתקלף אחרונית
כמו נשל נחש ענק. נסעתי כי אני נחנק.
נפלט כמו כדור מקנה של אקדח
לא לקחתי כלום חוץ מגופי
שעליו נכתב: "מן העפר
יבוא ואל העפר
הוא שב".

עכשו, בלי הגה, אני נוסע בעלטה,
מחניק זעקות נשמה,
משגן לעצמי:
"מהירות כפול זמן
שנה דרך".

מותר לך

מתר לך לכתב הכל. למשל ש
היית בחשך תקופה
ארצה וגששת אחרי אהבה
להדליק. וש
היה לך די מעצמן
כל העת ההיא
וגם ש
היית זרוק,
ריק,
כמו בגד
בלי גוף לחבק.

מתר לך,

הנר סובל.

במה להתחיל

אולי אני צריך להתחיל לנקות את חיי,
להתחיל, אבל במה להתחיל?
אולי אסלק פחד דק
שהצטבר עם השנים
וקורים של אשמה
שנטווו בדממה בלילות.
או אגלגל תחלה את הבדידות
שכסתה אצלי מקיר לקיר
ואנקה תחתיה,
כדי שתשוב ותבריק רצפת נפשי
כאלו לא דרכו עליה
מעולם.

ואולי אדחה זאת לפעם אחרת. אחרי הכל,
עדין אפשר להלך פה, וגם החלונות,
יש לומר, עדין רואים דרכם
את העולם. וחוש מזזה,
השיר הזה.

ותוכו הרצוף אהבה.

דבר ראשון

אָנִי פּוֹקֵחַ עֵינַיִם בְּבִקְרָה
דְּבַר רֵאשׁוֹן
מִחֶפֶז אֶת הַגּוֹף
לְלִבִּשׁ.

הוּא מִנַּח הַיָּכֵן שְׁעִזְבֹתִי
אוֹתוֹ בְּלִילָה,
מִקְפָּל.

כָּכָה כָּבֵר שָׁנַיִם.
תְּמִיד אָנִי מוֹצֵא וְתְמִיד
נִבְהָל.

בראשית

בְּאֶתִי לְעוֹלָם בְּגוֹף רֵאשׁוֹן
יְחִיד. עוֹד לֹא
הָיָה לִי אֱלֹהִים
עוֹד לֹא יִדְעֵתִי שְׂמֵעֶפֶר בְּאֶתִי.
מֵעַל רֵאשִׁי
עֲצִים הִסְתַּעְפוּ בְּלִי הָרֶף
וְכֹכָבִים נִטְרָפוּ
כְּמוֹ חֲפִיסַת קִלְפִים.
הַכֹּל עוֹד הָיָה בְּכַחֲי,
כָּל חַיִּי,
כְּמוֹ טֶפֶה כְּבֻדָּה
עַל קֶצֶה
עֲלֶה.

על שפת הלילה

כְּמוֹ דִּיג עַל שֵׁפֶת הַלַּיְלָה, מְשַׁלֵּיךְ
חִכָּה אֲרָכָה שֶׁל אֹר
לְפִתּוֹת אֶת הַשִּׁירִים הַקְּטַנִּים
בְּקַרְקַעִית חַיִּי.
יֵשׁ לִי סְבָלְנוֹת אֵין קֶץ,
יֵשׁ לִי זְמַן מִכָּאן עַד הָעוֹלָם הַבָּא.
שָׁנִים אָנִי יָכוֹל
לְשַׁבֵּת כִּךְ
מוֹל הַבְּבוּאָה שֶׁל עֲצָמֵי
מִחִכָּה לְשִׁקִּיעָה.

רצועת הבטחון

אתה תהיה משורר עני
אמר לי מפקד הטנק וירה פגז.

הזמן קפא

ירחים עמדו מלכת,

שָׁלַג הַלֵּילָה

שָׁתַת.

הפגז עשה דרכו

נוצץ

תלילה

לרסיסי כוכבים.

אתה תהיה משורר עני, אמר המפקד,

אתה תפזר לזה, אתה רזה,

שתקן וחולמני.

אתה תכתב בחדר צר, בלי אור, לבד

תכתב, אני רואה אותך

יושב, רכון על המחשב, בלילה קר מזה, בינך

לבין הרחוב עוברת רצועת

הבטחון, רצועה צרה,

שטח מחרוזת, השיר הוא מסלולו

האפשרי של הפגז.

השיר

כְּמוֹ צֶדֶף
שְׁנוֹתֶר עַל הַחוֹף,
אֵין בּוֹ אֶלָּא רֶמֶז לַמְתַּרְחֵשׁ
בְּמַצּוּלוֹת.

אַבֵּל מִפְעַם לְפַעַם
מִיִּשְׁהוּ יֶרְכֵן וְיִטִּל אוֹתוֹ מִבֵּין גְּרָגְרֵי
הַחוֹל, וּבִשְׁעָה שִׁיגְלָגֵל אוֹתוֹ בְּאַצְבָּעוֹתָיו
יַעֲמִיקוּ עֵינָיו, וּמַחֲשָׁבָה אֶלְמֶת
תִּפְרָפֵר בּוֹ רָגַע
וְתַחֲמֵק

מִכָּל רֶשֶׁתוֹת הַדִּיגִים.

שליחות

וּאִמָּא שְׁלִי נְתָנָה

רְשִׁימָה אֲרָכָה

בְּכֶתֶב יָדָה

עַל פֶּתֶק לְהַבִּיא.

נִלְהַב מְשִׁלְיֹחֹתַי,

יֵלֵד נְבִיא,

יֵלֵד תְּקוּוֹת, יֵלֵד עַל חוּטִי,

יִצְאֹתִי בְּצַעְדֵי עֲתִיד

קְלִים אֶל הַשְּׁבִיל

הַמִּתְפַּתֵּל שֶׁל יִלְדוֹתַי.

גְּבוּהַ מֵעַל רֵאשִׁי

נִקְפָה הַשִּׁמְשׁ כְּמוֹ שְׁעוֹן עֲנָק

עַל קִיר הָעוֹלָם.

שירים בחיק הטבע

כְּשֶׁהֵייתִי יְלֵד תְּלַשְׁתִּי כְּנַפִּים.
הַיּוֹפִי נִדְמָה אֶז
חָשׁוּב מִן הַתּוֹעֵלָת.

נִמְלָה אַחַת מֵהַסֵּסֶת
כְּאֵלו
אֶזְלוּ נִימוּקִיהָ.

גִּמְחָה שֶׁל חִפְרֶפֶת
מִזְכִּירָה לִי
שֵׁשׁ חַיִּים שְׁלֵמִים סְמוּיִים מִן הָעֵין.

אֶפְלוּ פֹה בְּצֵל הַעֲצִים
מִחֻשְׁבָּה עַל כֶּסֶף
מִזְדַּחֲלֵת כְּמוֹ נַחֵשׁ בְּעֵשֶׂב.

אֲנִי לֹא מִפֶּה.

רִגְעֵי הַנְּדָאוֹת שְׁלִי קֶצְרִים
כְּמוֹ אוֹר
בְּחֶדֶר הַמְדַרְגּוֹת.

התנקשות

אֶצְבְּעוֹת אור
מִלְטָפוֹת אֲדָמָה
מִתְנַשְּׁמֵת לְאֵטָה
(כְּמוֹ בָטָן אֲשֶׁה הָרָה
בְּשִׁנְתָּה).

לְפָתַע מִטַּח צְפוּרִים
מִלַּע הַרְקִיעַ,
הַרוּחַ מִפְּזֻרָת
בְּנִשְׁיָפָה
אֶת עֵשֶׂן הָעֲנָנִים,
וְיָד נֶעְלָמָה
מְשִׁיבָה אֶקְדָּח
לְנִרְתִיקוֹ.

דמדומים

מביט בלילה הנקרש כמו אגם
של חשך מעל הבית ובירח הנסוג מעבר לגגות
שומע את הצפורים הנספגות באפלת העץ. החלל
נפער כמו פצע, הזמן נגר.
ואין לי אלא עכשו,

אני מטפס מקרקעית הלילה
בעקשנות של צמח המתרחק משרשיו.

ער בעלטה

ער בעלטה ישבתי, כססתי
את נפשי. המינוס
בבנק הדאיג
אותי, ומנסת המלים,
ואגרוף הלב
שאורב לתקף מעבר לפנה.

מעל הבית רמז החרך
עננים
ועצים הסתודדו
ברוח. ער בעלטה ישבתי,
כמו תלמיד לפני הלוח, רועד,
ריק מתשובה.

בזוהר הרקיע

הִנֵּה אֲנִי פֹה לִפְנֵיכֶם עוֹמֵד, הַלֵּלָה
סַחְרָחַר, הִיָּרַח מִתְנַדְּנָד.

אֲנִי קוֹרֵא לָכֶם, אַחִים מֵתִים, לְקוֹם
לְהַתְעוֹרֵר, אַתֶּם שׁוֹכְבִים פֹּה בְּשִׁתְיָקָה וּמִשָּׁהוּ
אַחַר גּוֹמֵר. אֲנִי קוֹרֵא לָכֶם לְהַתְנַעֵר
מִהַעֲפָר, לְצֵאת מִהַגָּדֵר, לְבוֹא
לְהַתְחַמֵּם, לְהַתְבַּרֵּךְ, לְהַשְׁתַּבַּח, לְהַתְפַּאֵר, לְהַתְרוֹמֵם.

הִנֵּה אֲנִי פֹה לִפְנֵיכֶם עוֹמֵד. אָדָם
בְּכָל רֵמ"ח, אָדָם עִם טָחוּל, עִם לֵב וְעִם כְּבֹד, אָדָם
עִם לֵב כְּבֹד, קוֹרֵא לָכֶם, אַחִים
מֵתִים, לְבוֹא לְהַתְכַבֵּד

בְּעִיר הַזֹּאת, בְּרַחוּב הַזֶּה, בְּשִׁיר
הַזֶּה הִקַּר וְהִרְוִיעַד.

לֹא רַחוּק מִפֶּה הַיָּם, לֹא
רַחוּק מִפֶּה הַרוּחַ.

אֲנִי יוֹדֵעַ פֹּה קְבוּרִים מְשׁוֹרְרִים.
פֹּה עוֹלָה הַרְקֵב בְּגוֹפָם
שֶׁל אֱלוֹ שְׁקוֹלָם עוֹד נַח
כְּמוֹ עֲרֶפֶל סְמִיךְ
עַל הָעוֹלָם.

מֵה עוֹשֶׂה הַרוּחַ בְּלִי הַגּוֹף.
מֵה עוֹשֶׂה הַגּוֹף
בְּלִי רוּחַ.

מעבר לבנינים

לא נרדם גם לא קם. האור מפרפר
פרפור גסיסה ברשת כוכבים פרושה
מעבר לבנינים. מעבר לבנינים
גוהר לילה על נבלת היום.

אתה מנח במטתך לא צד
ולא נצוד. לבד בחשכה הזאת.
בבשר הרקיע כוכבים ננעצים

רוח צמרמרת בצמרות העצים
הקר אוחז בבשר והבשר בקר.

מעבר לבנינים
ממלמל הים מלח ומים
גועש את שתיקתו
העתיקה.

עוד מעט יסב לאחור.

מחוץ לגוף

ובלילה חריצי האור במצחי הבנינים
ואני על מעקה הזמן. בעיר
המנחת שקטה כמו ספינה טרופה
בקרקעית הים.

אינני יודע אם היה כדאי, כל מה שעשיתי
מחוץ לגוף. תמיד בשפולי האור

כמה נשימה
היה עלי לעצור כדי
לחזות ביפי השקט של המצולה.

כמה בהלה עד
השיבה אל פני המים.

